ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Τὸ "Θέατρο" δημοσιεύει σὲ κάθε τεῦχος ἕναν, ὅσο τὸ δυνατὸν πληρέστερο, βιβλιογραφικὸ κατάλογο τῶν τελευταίων ἀγγλικῶν, γαλλικῶν, ἰταλικῶν καὶ ἀμερικανικῶν ἐκδόσεων, ποὺ ἀναφέρονται στὸ Θέατρο, τὴ Μουσική, τὸ Χορό, τὸν Κινηματογράφο καὶ τὴν Τηλεόραση.

ΑΓΓΛΙΑ

Βιβυάν, Τζών. Τσάτσο καὶ Οὐΐντους: «Ὁ Σαίξπηρ καὶ ἡ Πλατωνικὴ ὀμορφιά». Σελ. 224 μὲ εὑρετήριο, σχ. 22 ἑκ., 21 σελλ.

Στὴ βαθυστόχαστη αὐτὴ μελέτη ὁ συγγραφέας προβάλλει μιὰ ἑρμηνεία τῆς σημασίας τοῦ ἔρωτος στὸ Σαίξπηρ. Ὁ συγγραφέας ἐνδιαφέρεται γιὰ τὶς ἰδέες καὶ κατὰ συνέπειαν βλέπει τὰ ἔργα στὸ ἀλληγορικὸ ἐπίπεδο μᾶλλον παρὰ στὸ δραματικό. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα σύντομο εἰσαγωγικὸ κεφάλαιο γιὰ τὸ Πλατωνικὸ ὑπόβαθρο τῆς σκέψεως στὴν Ἀναγέννηση, παρακολουθεῖ τὴν πορεία τῶν ἀρχῶν της σὲ ὁρισμένες κωμωδίες. Ἡ ἡρωίδα τῆς Σαιξπηρικῆς κωμωδίας ἀντιπροσωπεύει τὸ ἰδανικὸ τῆς οὐράνιας ὀμορφιᾶς πρὸς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἀνεβεῖ ὁ ἐραστής. ἐκδυόμενος κατὰ τὴν ψυχικὴν αὐτὴ ἀνάταση τὸν κόσμο τῆς αὐταπάτης καὶ φθάνοντας στὸ τέλος στὴν ἰδανικὴ ἁρμονία καὶ ἀλήθεια. Ἡ κωμωδία «Ὅπως σᾶς ἀρέσει» ἀποτελεῖ τὸ κύριο παράδειγμα. Ὡστόσο ὁ συγγραφέας προχωρεῖ ἀκόμη περισσότερο προσπαθώντας νὰ διεισδύσει βαθύτερα στὴν ὅλη φύση τῆς διαφορᾶς ἀνάμεσα στὴν κωμωδία καὶ τὴν τραγωδία. Στὸ «Ὅλα καλὰ ὅσα τελειώνουν καλά», δείχνει τὸ σημαντικὸ ἐπίτευγμα τῶν χαρακτήρων στὸν ἔρωτα καὶ τὴν αὐτοσυνείδηση. Στὸν «Τρωΐλο καὶ Χρησηΐδα» τὴν καταστροφική τους ἀποτυχία. Ἡ ἄποψη τοῦ συγγραφέα διατυπωμένη μὲ φαντασία καὶ πρωτοτυπία ἐκτίθεται μὲ πειστικότητα καὶ ἀνοίγει νέους ὁρίζοντες στὴν κατανόηση τοῦ Σαίξπηρ.

Ντάνκαν, Ρόναλντ: «Ἀβελάρδος καὶ Ἐλοΐζα». Ἀλληλογραφία γιὰ τὸ θέατρο, σὲ δυὸ πράξεις. Ἔκδ. Φάμπερ, σελ. 80, 23 ἑκ., 12,5 σελλ.

Ὁ Ρ. Ντάνκαν διασκεύασε, σὲ ἐλεύθερο στίχο, τὰ ἑπτὰ αὐθεντικὰ πρῶτα γράμματα τῶν δύο διασήμων ἐραστῶν σὲ δώδεκα μονόλογους ποὺ ἐκφωνοῦνται ἐναλλάξ.

«Ὁ Καθένας» ἐπιμέλεια Κώλεϋ Α.Σ. Ἔκδ. Πανεπιστημίου τοῦ Μάντσεστερ. Σελ. 86 μὲ εὑρετήριο, 19 ἑκ., 7,5 σελλ.

Κριτικὴ ἔκδοση τοῦ Μεσαιωνικοῦ μυστηρίου. Στὴν ἀξιόλογη εἰσαγωγὴ ὁ ἐπιμελητὴς τῆς ἔκδοσης, καθηγητὴς τῆς Ἀγγλικῆς Γλώσσας καὶ Φιλολογίας στὸ Πανεπιστήμιο Κουήνσλαντ τῆς Αὐστραλίας, ἀναλύει τὸν τόνο τοῦ ἔργου ὑπογραμμίζοντας τὴν σκυθρωπότητα τῆς ἀτμοσφαίρας ποὺ δὲν φαιδρύνεται διόλου μὲ ἐνδιάμεσες κωμικὲς σκηνὲς καὶ τὴν ἔμμονη ἰδέα τῆς προετοιμασίας γιὰ τὸ θάνατο. Ὑποστηρίζει ὅτι τὸ ἔργο ἀποτελεῖ μετάφραση ἀπὸ Ὀλλανδικὸ πρότυπο.

Ὄουεν, Ἄλουμ : Τρία ἔργα γιὰ τὴν Τηλεόραση: «Δὲν ἔχει τρὰμ γιὰ τὴν ὁδὸ Λάϊμ», « Μετὰ τὴν κηδεία», «Λένα μου, Λένα μου». Ἔκδ. Κένιπ, σελ. 152, 20.5 ἑκ., ἄδετο 9.5 σελλ., δεμ. 15 σελλ.

Ἔργα γιὰ νὰ κρατήσουν μιὰ ὥρα τὸ καθένα στὴν Τηλεόραση. Ὁ χρονικὸς αὐτὸς περιορισμὸς φαίνεται καθαρὰ στὸ ἀποτέλεσμα. Ὁ συγγραφέας πιστεύει ὅτι ἡ θεατρικὴ αὐτὴ μορφὴ ἔχει ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ διηγήματος ἢ τοῦ ποιήματος. Ὡστόσο, μόνον τὸ δεύτερο ἔργο του ποὺ περιγράφει τὴν ἔνταση καὶ τὶς συγκρούσεις ποὺ δημιουργοῦνται μέσα σὲ μιὰ στενὰ συνδεμένη Οὐαλλικὴ οἰκογένεια, ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο ἑνὸς μέλους της, διαθέτει μιὰ χαρακτηριστικὴ πλοκή. Στ' ἄλλα δύο ὁ Ὄουεν βασίζεται σὲ μιὰ ἰμπρεσσιονιστικὴ τεχνικὴ γιὰ νὰ ἐκφράσει τὶς δραματικές του ἀντιλήψεις. Ὁ συγγραφέας εἶναι ἄριστα καταρτισμένος τεχνίτης στὸ νέο καὶ πειραματικὸ αὐτὸ εἶδος.

Ὄσμπορν, Τζών : «Λούθηρος». Ἔκδ. Φάμπερ, σελ. 102, 21 ἑκ., 10.5 σελλ.

Μὲ τὸ ἔργο αὐτὸ ὁ Ὄσμπορν δείχνει σημαντικὴ πρόοδο στὴ σοβαρότητα τῶν προθέσεών του καὶ στὴν κατάκτηση τῆς δραματικῆς τεχνικῆς. Τὸ ἔργο παρουσιάζεται σὲ μορφὴ χρονικῶν, σὰν μιὰ σειρὰ ἀντιθετικῶν σκηνῶν, ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ Λούθηρου στὸ Τάγμα τῶν Αὐγουστίνων Μοναχῶν τὸ 1506 καὶ τελειώνουν 25 χρόνια ἀργότερα, ἀφήνοντάς τον μεσόκοπο καὶ «δαμασμένο». Βασικὴ σύλληψη τοῦ ἔργου εἶναι ἡ σκιαγράφηση τοῦ ἥρωα σὰν μιὰ προσωπικότητα ποὺ προκαλεῖ τὴν ἐξουσία γιὰ λόγους συνειδήσεως, ἀλλὰ γιὰ τοὺς ἴδιους λόγους ἐγκαταλείπει ἀργότερα τοὺς χωρικούς. Οἱ δευτερεύοντες χαρακτῆρες μοιάζουν μὲ ἱστορικὲς μαριονέτες, μολονότι ὁ συγγραφέας κατορθώνει νὰ στήσει μερικὲς ἐντυπωσιακὲς σκηνὲς μ' αὐτοὺς—ὅπως τὴ σκηνὴ στὴν ὁποίαν ὁ Πάπας Λέων λαβαίνει τὴν αἴτηση τοῦ Λούθηρου. Ὁ Ὄσμπορν τονίζει τὴν ἐλευθεροστομία καὶ τὴν χωριάτικη κατασκευὴ τοῦ Λούθηρου. Ὁ ρυθμὸς τοῦ ἔργου διατηρεῖται ὡς τὸ τέλος χάρη στὸν εὔγλωττο διάλογο.

Οὐάϊτιγκ, Τζών: «Οἱ διαβόλοι». θεατρικὸ ἔργο βασισμένο σ' ἕνα βιβλίο τοῦ Ἄλντους Χάξλεϋ. Ἔκδ. Χάϊνεμαν, σελ. 128 μὲ εἰκόνες, 20.5 ἑκ., 12.5 σελλ.

Ἀξιοσημείωτη καὶ ἐντυπωσιακὴ θεατρικὴ διασκευὴ τῶν «Διαβόλων τοῦ Λωντὲν» τοῦ Χάξλεϋ, ποὺ ἔχει σὰν θέμα μιὰ δίκη στὴ Γαλλία τοῦ 17ου αἰώνα, μὲ κατηγορούμενο ἕναν θαρραλέο, καλλιεργημένο ἀλλὰ αἰσθησιακὸ ἱερέα, ποὺ καταδικάζεται καὶ καίγεται στὴν πυρὰ ὡς «ἔνοχος προαγωγῆς καλογραιῶν εἰς σατανικὰς πράξεις». Ὁ διάλογος ἔχει σπάνια δύναμη καὶ ἡ ἀνορθόδοξη θεατρικὴ τεχνική του εἶναι πολὺ συχνὰ ἐξαιρετικὰ ἀποτελεσματική. Ἡ καλλιτεχνικὴ ἑνότητα τοῦ ἔργου ἐξασθενεῖ, ὡστόσο, ἀπὸ τὶς σκηνὲς βασανισμοῦ καὶ ἐκτελέσεων ποὺ συγχέουν τὸ τελικό του μήνυμα.

Οὐέλλαντ, Ντέννις: «Ἄρθουρ Μίλλερ». Ἔκδ. Ὄλιβερ καὶ Μπόϋντ, στὴ σειρὰ «Συγγραφεῖς καὶ κριτικοί». Σελ. 132, 18 ἑκ., 3.5 σελλ.

Ἡ φήμη τοῦ Ἄρθουρ Μίλλερ βασίζεται κυρίως πάνω σὲ τέσσερα θεατρικὰ ἔργα. Εἶναι ἕνας θεατρικὸς συγγραφέας «ἐν ἀναπτύξει» καὶ γι' αὐτὸ εἶναι πολὺ δύσκολο ἀκόμα νὰ κριθεῖ τὸ ἔργο του. Ὁ κ. Οὐέλλαντ, καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Νόττιγκαμ, διακρίνει τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Μίλλερ στὴν Ἀμερικανικὴ οἰκογένεια σὰν μία δύναμη ποὺ ἐπηρεάζει ἀποφασιστικὰ τὴ στάση τοῦ ἀτόμου ἀπέναντι στὴν κοινωνία καὶ ὑπογραμμίζει τὴν ἰδιαίτερη εὐαισθησία τῶν ἡρώων τοῦ Μίλλερ σὲ ὅ,τι ἔχει σχέση μὲ τὴν ὑπόληψή τους. Αὐτὴ ἀποτελεῖ σημαντικὸ παράγοντα στὶς δραματικὲς συγκρούσεις στὶς ὁποῖες μπλέκονται. Ἡ μελέτη ἔχει ἀξία σὰν ὁδηγὸς τῶν πηγῶν τῶν ἔργων τοῦ Μίλλερ γιατὶ εἶναι πρόωρο νὰ ἐκτιμηθεῖ ἡ ἀξία τῆς συνολικῆς προσφορᾶς του.

Λέβιν, Ρίτσαρντ: «Σκηνογραφία γιὰ τὴν Τηλεόραση». Ἔκδ. Μπόντλεϋ Χέντ. 84 Σελ. 208 μὲ εἰκόνες καὶ εὑρετήριο, 28.5 ἑκ., 84 σελλ.

Στὴν ὡραιότατη καὶ πλούσια εἰκονογραφημένη αὐτὴ ἔκδοση, ὁ συγγραφέας, διευθυντὴς τοῦ Σκηνογραφικοῦ τμήματος τῆς Τηλεοράσεως τοῦ Μπὶ-Μπὶ-Σί, μελετᾶ ὅλες τὶς πλευρὲς τῆς Τηλεοπτικῆς σκηνογραφίας. Περιγράφει τὶς ἀπαιτούμενες γιὰ κάθε πρόγραμμα σκηνογραφίες ἀπὸ τὶς εἰκονικὲς ἢ καὶ ἀφηρημένες γιὰ θεατρικὰ ἔργα μέχρι τὰ «ἐσωτερικὰ» γιὰ διαλέξεις ἢ συζητήσεις. Εἰδικὰ κεφάλαια εἶναι ἀφιερωμένα στὴν κατασκευὴ καὶ ἀποθήκευση τῶν σκηνογραφιῶν, τὴν δημιουργία «στὸκ» ἀπαραιτήτων κοστουμιῶν γιὰ ἕναν ὀργανισμὸ τηλεοράσεως, τὴ σημασία τῶν γραφικῶν τεχνῶν καὶ σχεδίων στὴν παρουσίαση χαρτῶν κ.λ.π. Ἡ εἰκονογράφηση ἀπὸ προγράμματα τοῦ Μπὶ-Μπὶ-Σί, ἀποτελεῖ ὀργανικὸ μέρος τοῦ βιβλίου καὶ περιέχει διαγράμματα, σκηνογραφίες, σκαριφήματα καὶ φωτογραφίες ὑλικῶν καὶ ἐξοπλισμοῦ, καθὼς καὶ μιὰ ἐπιλογὴ σκηνογραφιῶν ἀπὸ τὴν τηλεόραση ἄλλων Χωρῶν.

Σίμπσον, Ε.Σ. «Ἐπιθεώρηση τῶν Καλῶν Τεχνῶν στὴ Νέα Ζηλανδία». Ἔκδ. Ἑταιρίας Μουσικῆς Δωματίου τῆς Ν. Ζηλανδίας. Σελίδες 206, 23 ἑκ., 20 σελλ.

Μελέτη ποὺ ἐξετάζει τοὺς ὑπάρχοντες ὀργανισμοὺς γιὰ τὴν μελέτη καὶ τὴν προαγωγὴ τῶν Καλῶν Τεχνῶν στὴ Ν. Ζηλανδία. Περιλαμβάνει κεφάλαια γιὰ τὴν Μουσική, τὶς εἰκαστικὲς τέχνες, τὸ Θέατρο, τὴν Λογοτεχνία, τὴν Ὄπερα, τὸ Μπαλέτο καὶ τὴν τέχνη τῶν ἰθαγενῶν Μαορί, ὅπως ἐπίσης καὶ ἄλλα σχετικὰ μὲ καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις ἐπιδοτούμενες ἀπὸ τὸ Κράτος.

Μεταφράσεις

Ρακίνα: «Φαῖδρα». Μετάφραση ἀπὸ τὰ Γαλλικὰ τῆς Μάργκαρετ Ρώλλιγκς. Ἔκδοση Φάμπερ σελίδες 180, 21 ἑκατ., 9.5 σελλίνια.

Μετάφραση τῆς τραγωδίας καμωμένη ἀπὸ ἠθοποιὸ ποὺ ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ «Φαῖδρα» γράφτηκε γιὰ τὸ θέατρο κι ὄχι γιὰ τὸ σπουδαστήριο, ποὺ ξέρει καλὰ τὴ Γαλλικὴ γλώσσα καὶ δὲν στερεῖται χιοῦμορ. Ἡ εἰσαγωγή, ποὺ ἐξηγεῖ τὶς δυσκολίες τῆς μεταφράσεως, ἑρμηνεύει καὶ τὸ ἔργον. Εἶναι ἡ καλύτερη ἔμμετρη μετάφραση σὲ 10σύλλαβους στίχους τῆς «Φαίδρας» στὴν Ἀγγλικὴ γλώσσα.

Περιοδικὰ

«Ἀντίθεση». Τριμηνιαῖο περιοδικὸ Τηλεοράσεως, Τόμος Α΄, ἀριθμὸς 1, Φθινόπωρο 1961. Διευθυντὴς Πῆτερ Μπλάκ. Ἔκδ. Βρεττανικοῦ Ἰνστιτούτου Κινηματογράφου. Τιμὴ 3.5 σελλ. κατὰ τεῦχος. Ἐτησία συνδρομὴ 16 σελλ. Διαστάσεις 25,5 ἑκ. Εἰκονογραφημένο.

Τὸ πρῶτο τεῦχος τοῦ νέου αὐτοῦ περιοδικοῦ εἶναι ἀφιερωμένο σὲ μιὰ γενικὴ ἐπισκόπηση τῆς Τηλεοράσεως. Περιλαμβάνει ἄρθρο τοῦ Πρίστλεϋ Τζ. Μπ. γιὰ τὴν σημασία τῆς τηλεοράσεως, σχόλια, μελέτες γιὰ τὴν τηλεόραση στὴν Ἰταλία καὶ τὴν Ἀμερική, ἔρευνα γιὰ τὴν δυνατότητα ἐφαρμογῆς ἔγχρωμης τηλεοράσεως κ.λ.π.

«Νέον Σαλτάϊρ». (Περιοδικὴ ἔκδοση) Ἀρ. 1, Καλοκαίρι 1961, Διεύθυνση Συντάξεως Τζάϊλς Γκόρντον καὶ Μάϊκελ Σκότ - Μοντκρίφ. Ἔκδ. Ἡ Ἑταιρία Σαλτάϊρ, Ἐδιμβοῦργον. Ἐκδίδεται ἀνὰ τρίμηνο. Τιμὴ τεύχους 4 σελλ., ἐτήσια συνδρομὴ 16 σελλ., διαστ. 21,5 ἑκ.

Τριμηνιαία ἐπιθεώρηση τῶν τεχνῶν στὴ Σκωτία, ποὺ περιλαμβάνει σχόλια, ποίηση, πεζογραφία (διηγήματα) κ.λ.π. Οἱ συνεργάτες τῆς ἐπιθεωρήσεως στὸ πρῶτο τεῦχος ἐπικρίνουν δριμύτατα τὸ Φεστιβὰλ τοῦ Ἐδιμβούργου καὶ γενικώτερα τὴν κατάσταση στὴν ὁποία βρίσκεται τὸ θέατρο καὶ οἱ τέχνες στὴ Σκωτία. Τὸ τεῦχος περιλαμβάνει ἐπίσης σύντομο ἀλλὰ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον ἄρθρο τοῦ Λῶρενς Ντάρελ γιὰ τὸ ἀνέβασμα τοῦ ἔργου του «Σαπφὼ» στὸ Ἐδιμβοῦργο. Ἡ ἐπιθεώρηση εἶναι ζωντανὴ ἀλλά, καθὼς περιορίζεται μόνο στὰ Σκωτικὰ πράγματα, ἔχει μοιραῖα περιορισμένο ἐνδιαφέρον.

ΓΑΛΛΙΑ

Αἰμέ, Μαρσέλ : «Λουϊζιάνα». Ἔκδ. Γκαλιμάρ, σελ. 248, σχῆμα 12Χ19 ἑκ., 9.50 φράγκα.

Ἔργο σὲ 4 πράξεις καὶ τὴν ἑξῆς ὑπόθεση: Ἕνας δικηγόρος καλεῖ στὸ Γραφεῖο του στὴ Νέα Ὑόρκη τοὺς πέντε κληρονόμους ἀποβιώσαντος πελάτη του. Βασικὸς ὅρος τῆς διαθήκης νὰ μείνουν καὶ οἱ πέντε κληρονόμοι ἐπὶ ἑπτὰ βδομάδες στὸ πατρικὸ σπίτι τοῦ διαθέτη, στὴ Λουϊζιάνα. Καταφθάνουν ὁ Ρόϋ Γκραΐντζερ ἀπὸ τὴ Νέα Ὀρλεάνη, ἡ Λόρνα Γκραΐντζερ ἀπὸ τὸ Τέξας, ἡ Τζέννιφερ Χάντλεϋ ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, ὁ Ρίτσαρντ Μπάρτον ἀπὸ τὴν Ν. Ὑόρκη καὶ μιὰ μαύρη, ἡ Τζέσσι Γκραΐντζερ, ἀδελφὴ τῆς Λόρνα, ποὺ εἶχε ἀπομακρυνθεῖ μικρὴ ἀπὸ τὴν οἰκογένεια καὶ πρωτοσυναντιέται τώρα μὲ τὴν ἀδελφή της. Ἡ ἄφιξη τῆς Τζέσσι δημιουργεῖ πρόβλημα γιὰ τοὺς ὑπόλοιπους κληρονόμους: Εἶναι δυνατὸ νὰ συγκατοικήσουν ἑφτὰ βδομάδες μὲ μιὰ μαύρη, γιὰ νὰ γίνουν πλούσιοι; Ἡ Τζέννιφερ καὶ ὁ Μπάρτον—Βόρειοι—δὲν δυσκολεύονται νὰ τὸ δεχθοῦν. Ὁ Ρόϋ—Νότιος—θεωρεῖ ἀνάρμοστη τὴν συμβίωση. Ἡ Λόρνα βασανίζεται ἀπὸ ντροπὴ καὶ γιὰ τὴν ὕπαρξη τῆς ἔγχρωμης ἀδελφῆς της. Τελικά, ἡ δύναμη τοῦ χρήματος νικᾶ ὅλες τὶς ἀντιδράσεις.

Ἀντάμωφ, Ἀρτούρ: «Ἡ Ἄνοιξη τοῦ 71». Τρίπρακτο ἔργο, μὲ 26 εἰκόνες, 9 guignols κ' ἕναν ἐπίλογο. Ἔκδ. Γκαλιμάρ, στὴ σειρὰ «Κολεξιὸν Μπλάνς». Σελ. 234, 18Χ12, 9 φρ.

Ὁ Ἀντάμωφ συνεχίζοντας τὸν καινούργιο δρόμο ποὺ διάλεξε, μὲ ἀφετηρία τὸ «Πίγκ-πόγκ» καὶ κυρίως τὸν «Πάολο Παολί», καταπιάνεται μ' ἕνα ἱστορικὸ γεγονὸς —τὴν Παρισινὴ Κομμούνα. Δὲν εἶναι δράμα ἱστορικό, ἂν αὐτὸ σημαίνει σύγκρουση προσωπικοτήτων, καὶ διαλόγους γύρω ἀπὸ τὴ μοῖρα τοῦ κόσμου. Οἱ ἄνδρες, οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά, ποὺ παρουσιάζει στὴ σκηνή, δὲν εἶναι οὔτε θεοί, οὔτε ἥρωες, ἀλλὰ τὰ ἄγνωστα πρόσωπα ἑνὸς δρά-

ματος ποὺ δὲν πῆρε ἀκόμα τὴ θέση του στὴν ἐπίσημη τοὐλάχιστον ἱστορία τῆς Γαλλίας. Εἶναι δράμα ἱστορικό, ἂν θέμα ἐνὸς ἀληθινὰ ἱστορικοῦ δράματος εἶναι ἡ ἐξέλιξη καὶ ἡ διαφοροποίηση τῶν ἀτομικῶν συνειδήσεων σὲ σχέση μὲ τὸ ξετύλιγμα τῶν γεγονότων.

Βεντελί, Βαλτέρ : «Μπρέχτ». Ἔκδ. Πανεπιστημιακῶν ἐκδόσεων, στὴ σειρὰ «Κλασσικοὶ τοῦ 20οῦ αἰώνα». Σελ. 260, 11.5X17.5, 3.50 φρ.

Ξεκινώντας ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Μπρέχτ, ὁ Βεντελὶ ἐπιχειρεῖ νὰ περιγράψει τὴν ἐσωτερικὴ περιπέτεια ἑνὸς συγγραφέα, δοσμένου ἀπόλυτα στὰ προβλήματα τῆς ἐποχῆς μας καὶ νὰ τοποθετήσει τὸ περιεχόμενο τῶν ἔργων του σὲ ἱστορικὰ πλαίσια.

Γκλισάρ, Ἐντουάρ : «Ὁ κ. Τουσαίν». Ἔκδ. Λέ Σέϊγ, σελ. 240, 13X18.5, 9.60 φρ.

Ἔργο σὲ 4 πράξεις. Θέμα του, ἡ ἱστορία τοῦ Τουσαὶν Λουβερτύρ, τοῦ σκλάβου ποὺ ὑπῆρξε πρωτεργάτης καὶ ἥρωας τῆς ἀπελευθέρωσης τοῦ Σαὶν Ντομένγκ καὶ πού, κατὰ τὸν συγγραφέα, προσφέρεται γι' «ἀντιμετώπιση τῆς ἐπικαιρότητας».

Κορνέϊγ, Πιέρ : «Θέατρο». Εἰκονογράφηση Ντεκαρίς.

Τόμος XIV: «Ὄθων» καὶ «Ἀγησίλαος». Σελ. 177, 22X16, 100 φρ.—Τόμος XV : «Ἀττίλας», «Τίτος καὶ Βερενίκη» Σελ. 161, 22X16, 100 φρ.—Τόμος XVI : «Πουλχερία», «Σουρήνας». Σελ. 161, 22X16, 100 φρ.

Μυσσέ, Ἀλφρέ ντέ: «Θέατρο». Ἐπιμέλεια καὶ σχόλια Ζιλμέρ Σιγκώ. Ἔκδ. Κλάμπ Φρανσαὶ ντέ λίβρ, στὴ σειρὰ «Γαλλικὸ Θέατρο, 19ος αἰώνας».

Τόμος III : «Τὸ κηροπήγιο», «Γιὰ ἕνα τίποτε μὴν παίρνεις ὅρκο», «Ἕνα καπρίτσιο», «Μιὰ πόρτα πρέπει νὰ'ναι κλειστὴ ἢ ἀνοιχτή», «Λουϊζόν», «Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ προβλέπει ὅλα». Σελ. 478, 22X14, δεμένο 25 φρ.
Τόμος IV : «Καρμοζίν», «Μπεττίνα», «Ἡ ἀπόδειξη τοῦ διαβόλου», «Ἔργα χωρὶς λόγια», «Ὁ γάϊδαρος καὶ τὸ ρυάκι», «Ἀποσπάσματα καὶ σκίτσα», «Τὸ πράσινο ἔνδυμα». Σελ. 504, 22X14, δεμένο 25 φρ.

Σράντ, Λεό : «Ἡ παράσταση τοῦ Οἰδίποδα Τύραννου στὸ Τεάτρο Ὀλύμπικο—Βιτσέντσε 1585». Ἔκδ. Ἐθνικοῦ Κέντρου Ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν, στὴ σειρὰ «Ὁ χορὸς τῶν Μουσῶν». Σελ. 246, 28X21, δεμένο 24 φρ.

Μελέτη ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ κριτικὴ ἔκδοση τῆς τραγωδίας τοῦ Σοφοκλῆ ἀπὸ τὸν Ὀρσάτο Τζιουστινιάνι καὶ τὴ μουσικὴ τοῦ Ἀντρέα Γκαμπριέλε γιὰ τὰ χορικά. Εἰκονογράφηση ἐκτὸς κειμένου. Τὸ ἔτος 1585 εἶναι σημαντικὸς σταθμὸς στὴν Ἰταλία, τόσο γιὰ τὴν ἱστορία τῆς τραγωδίας καὶ τῆς θεατρικῆς ἀρχιτεκτονικῆς ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἐμφάνιση τῆς ὄπερας. Στὶς 3 Μαρτίου 1585 ἐγκαινιάστηκε τὸ θέατρο τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἀκαδημίας τοῦ Βιτσέντσε, ἔργο τοῦ Παλάντιο καὶ τοῦ Σκαμάτσι, μὲ τὴν παράσταση τοῦ Οἰδίποδα Τύραννου τοῦ Σοφοκλῆ σὲ μετάφραση Ὀρσάτο Τζιουστινιάνι, σκηνοθεσία Ἰντζενιέρι, κοστούμια Μαγκάντζα καὶ μουσικὴ Ἀντρέα Γκαμπριέλε. Ὁ Λεὸ Σράντ, καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Βασιλείας, στὴ μελέτη ποὺ προτάσσει σὰν εἰσαγωγὴ στὸ κείμενο (πρώτη ἔκδοση 1585) καὶ στὴ μουσικὴ ποὺ δημοσιεύτηκε στὰ 1588, ἐξετάζει τὴν ἀναγέννηση τῆς τραγωδίας στὴν Ἰταλία, τὶς πρῶτες μεταφράσεις ἑλληνικῶν τραγωδιῶν, τὸ στίχο καὶ τὸ ὕφος τοῦ «Οἰδίποδα Τύραννου», τὴν παράσταση καὶ τὴ μουσικὴ τοῦ Γκαμπριέλε, ποὺ ἔλυσε κατὰ τρόπο πρωτότυπο τὸ πρόβλημα τῆς σχέσης μεταξὺ ρυθμοῦ τοῦ λόγου καὶ μουσικοῦ ρυθμοῦ.

Μεταφράσεις

Αἰσχύλος : «Ὀρέστεια—Ἀγαμέμνων, Χοηφόροι, Εὐμενίδες». Μετάφραση τοῦ κορυφαίου Γάλλου ποιητοῦ καὶ θεατρικοῦ συγγραφέα Πὼλ Κλωντέλ. Ἔκδ. Γκαλιμάρ, σελ. 248, 19X12, 8.50 φρ.

Ἔσλιν, Μάρτιν : «Μπέρτολτ Μπρέχτ ἢ οἱ παγίδες τῆς στράτευσης». Μετάφραση ἀπὸ τὰ ἀγγλικὰ Ρενὲ Βιλοτώ. Ἔκδ. Ζυλιάρ, στὴ σειρὰ «Λέ λέτρ νουβέλ» ἀρ. 14, σελ. 371, 20X14, 16.50 φρ.

Ὁ συγγραφέας χαρακτηρίζει τὸ ἔργο του «βιογραφικὸ καὶ κριτικὸ δοκίμιο». Τὰ δύο πρῶτα μέρη σκιαγραφοῦν σύντομα τὴ ζωὴ τοῦ Μπρέχτ («Ὁ ἄνθρωπος») καὶ ἐκθέτουν τὶς βασικὲς ἀρχὲς τῆς ποιητικῆς του («Ὁ καλλιτέχνης»). Ἰδιαίτερα ὅμως ἀξιοπρόσεκτα τὰ δύο τελευταῖα κεφάλαια («Οἱ παγίδες τῆς στράτευσης» καὶ «ὁ ἀληθινὸς Μπρέχτ») ὅπου ὁ συγγραφέας ἐξετάζει τὸ λεπτὸ θέμα τῶν σχέσεων τοῦ Μπρέχτ μὲ τὸν κομμουνισμό, μὲ φροντίδα ἀντικειμενικότητας, ἐπιμένοντας στὴν ειλικρίνεια τῶν κομμουνιστικῶν πεποιθήσεων τοῦ Μπρέχτ καὶ στὶς δυσκολίες ποὺ εἶχε στὶς σχέσεις του μὲ τὸ κόμμα. Σὲ παράρτημα τοῦ ἔργου περιλαμβάνεται σύντομος χρονολογικὸς πίνακας τῆς ζωῆς τοῦ Μπρέχτ, ἀναλυτικὸς πίνακας τῶν ἔργων του, οἱ γαλλικές τους μεταφράσεις καὶ βιβλιογραφικὰ στοιχεῖα.

Εὐριπίδη : Τραγωδίες. Ἔκδ. Κλάμπ Φρανσαὶ ντέ λίβρ, στὴ σειρὰ Λέ Πορτίκ, ἀρ. 69. Σελ. 536, 21X15, 26 φρ.

Εἰσαγωγὴ καὶ σημειώσεις Ἔτβ Φλωρέν. Περιλαμβάνει τὶς τραγωδίες: Ἄλκηστη, Μήδεια, Ἡρακλεῖδαι, Ἱππόλυτος, Ἀνδρομάχη καὶ Ἑκάβη σὲ μετάφραση Λουϊ Μεριντιὲ καὶ Ἡρακλῆς, Ἱκέτιδες, Ἴων, σὲ μετάφραση Λεὸν Παρμαντιὲ καὶ Ἀνρὶ Γκρεγκουάρ.

Σοφοκλῆ : «Αἴας». Μτφρ. Ζακλὶν Μοαττί. Ἔκδ. Ἄρς, στὴ σειρὰ Ρεπερτόριο γιὰ Λαϊκὸ Θέατρο, ἀρ. 32, 19X12, 3 φρ.

Θερβάντες, Μίγκουελ ντέ : «Ἰντερμέτζα». Γαλλικὸ κείμενο Ρομπέρ Μαρρά. Ἔκδ. Ἄρς στὴ σειρὰ «Ρεπερτόριο γιὰ Λαϊκὸ Θέατρο». Σελ. 78, 18X11, 3 φρ.

Στὰ μικρὰ αὐτὰ θεατρικὰ ἔργα, ποὺ παρ' ὅλη τὴ συντομία τους καὶ τὸ χαραχτήρα σκιαγραφήματος, ἔχουν τὴ σφραγίδα τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ δημιουργοῦ τοῦ Δὸν Κιχώτη, προβάλλει ὁ θαυμάσια ζωντανὸς κόσμος τοῦ Θερβάντες.

Κλάϊστ, Ἑάινριχ φὸν: «Ὁ πρίγκιπας τοῦ Χόμπουργκ». Πεντάπρακτο δράμα. Μετάφραση Ζὰν Κυρτίς. Ἔκδ. Ἄρς, στὴ σειρὰ «Ρεπερτόριο γιὰ Λαϊκὸ Θέατρο» ἀρ. 28. Σελ. 78, 18X11, 3 φρ.

Ἡ μετάφραση αὐτὴ παίχτηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Φεστιβὰλ τοῦ Ἀβινιὸν στὰ 1951 ἀπὸ τὸ Ἐθνικὸ Λαϊκὸ θέατρο τῆς Γαλλίας, μὲ τὸν Ζεράρ Φιλὶπ στὸ ρόλο τοῦ πρίγκιπα.

Μπρέχτ, Μπέρτολτ: «Θέατρο». Τομ. IX. Ἔκδ. Ἄρς, σελ. 224, 19X14, 9.90 φρ.

Ὁ τόμος περιλαμβάνει τὰ ἔργα: «Ἀγία Ἰωάννα τῶν σφαγείων». Μετάφραση Ζιλμπὲρ Μπαντιὰ καὶ Κλὼντ Ντυσέ. «Ὁ Σβέϊκ στὸν Β' παγκόσμιο πόλεμο». Μετφρ. Ἀντρὲ Ζισελμπρέχτ καὶ Ζοὲλ Λεφέμπρ. «Ἡ σημασία τοῦ νὰ εἶσαι σύμφωνος». Μετφρ. Ἐντουὰρ Φριμμὲρ καὶ Ζενεβιὲβ Σερώ.

Μπρέχτ, Μπέρτολτ : «Ἱστορίες Καζαμία». Ἀπόδοση Ροὺζ Μπαλαντζὲ καὶ Μωρὶς Ρενώ. Ἀπόδοση στίχων Μωρὶς Ρενώ. Ἔκδ. Ἄρς, 167, 19X12, 6.90 φρ.

Ἱστορίες γραμμένες σὲ παλιὸ στὺλ (π.χ. τοῦ Ζ.Π. Ἐμπὲλ) ὅπου ὁ Μπρέχτ προσπαθεῖ νὰ ξαναβρεῖ τὸν ἁπλὸ κι ἀφελῆ τόνο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Συχνὰ τὸ περιεχόμενό τους μοιάζει μὲ τὰ μεγάλα ἔργα του (Ὁ κύκλος μὲ τὴν κιμωλία). Κυρίαρχες ἰδέες, φιλειρηνισμός, μίσος τοῦ καπιταλισμοῦ, περιφρόνηση στὶς προλήψεις. Ἀνάμεσα στὶς ἱστορίες παρεμβάλλονται ποιήματα πολιτικοῦ περιεχομένου.

Σαίξπηρ, Οὐίλλιαμ: «Ρωμαῖος καὶ Ἰουλιέτα». Κριτικὴ ἔκδοση μὲ εἰσαγωγὴ καὶ σημειώσεις τοῦ Μωρὶς Πολλέ. Πρωτότυπο καὶ μετάφραση στὴ σειρὰ Ξένων Κλασσικῶν. Ἔκδ. Μονταίνι, σελ. 278, 19X12, 11.70 φρ.

Στρίντμπεργκ, Αὔγουστος: «Θέατρο». Τόμοι VI καὶ VII. Ἔκδ. Ἄρς.

Τομ. VI. «Θεατρικὰ ἔργα δωματίου». Σελ. 230, 19X12, 7.50 φρ. Πέντε ἔργα ποὺ γράφτηκαν στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ Στρίντμπεργκ. Ὁ ἴδιος τὰ ὀνομάζει «ἔργα δωματίου» γιὰ νὰ τονίσει τὴν ἁπλότητά τους καὶ τὴν ἔλλειψη μεγαλοστομίας πού, κατὰ τὴ γνώμη του, τὰ χαρακτηρίζει.
Τομ. VII. «Ἡ σάγκα τῶν Φόλκουγκαρ» καὶ «Γκούσταφ Βάζα». Μτφρ. Μισὲλ Ἀρνὼ καὶ Γκούσταφ Μπζιούρστρεμ. Σελ. 184, 6.90 φρ.

ΙΤΑΛΙΑ

Λουνάρι, Τζίτζι : «Ἰρλανδικὸ θέατρο». Ἔκδ. Νουόβα Ἀκαντέμια, Μιλάνο. Σελ. 316, σχ. 8ο, 3.000 λιρέτ.

Ἔκδοση ἐπιμελημένη ἀπὸ τὸν εἰδικευμένο στὸ Ἰρλανδικὸ θέατρο Λουνάρι, ποὺ ἔχει στὸ ἐνεργητικό του πολλὲς ἱστορικὲς καὶ κριτικὲς μελέτες γιὰ τὸ θέατρο στὴν Ἀγγλία καὶ στὴν Ἰρλανδία, ὅπου παρέμεινε μεγάλο διάστημα. Στὸν τόμο περιέλαβε τὰ πιὸ σημαντικὰ καὶ χαρακτηριστικὰ ἔργα τῶν δύο κυριοτέρων τάσεων τοῦ Ἰρλανδικοῦ θεάτρου, τῆς μιᾶς ποὺ συνδέεται μὲ τὴν ἀρχαία κελτικὴ παράδοση καὶ τῆς ἄλλης ποὺ ἀφομοιώνει τὴν παράδοση τῆς ἀγγλικῆς λογοτεχνίας. Περιέχονται δυὸ ἀπ' τὰ σπουδαιότερα ἔργα τοῦ Οὐίλιαμ Μπάτλερ Γήτς. ἡ «Κλεψύδρα» καὶ «Ἡ μοναδικὴ ζήλεια τοῦ Ἔιμερ». Ἀκολουθοῦν «Ἡ εἴδηση διαδίδεται» τῆς Λαίδης Γκρέγκορυ, «Καβαλάρηδες τῆς θάλασσας» καὶ «Οἱ γάμοι τοῦ τσιγγάνου» τοῦ Σύνγκ. «Τὸ ὄνομα di Clancy» τοῦ Λέννοξ Ρόμπινσον. «Feu de joie τοῦ ἐπίσκοπου» τοῦ Ο' Κέιζυ, «Τὸ μονοπάτι τῆς πορφύρας» τοῦ Μέλντον. Ὁ τόμος ἀρχίζει μὲ μιὰ ἐπισκόπηση τοῦ Ἰρλανδικοῦ θεάτρου καὶ τελειώνει μὲ γενικὴ βιβλιογραφία καὶ πίνακα ὀνομάτων. Ὅλα τὰ ἔργα ποὺ περιέχονται συνοδεύονται ἀπὸ σύντομη ἱστορικοκριτικὴ παρουσίαση τοῦ συγγραφέα τους καθὼς καὶ ἀπὸ σύντομα βιβλιογραφικὰ στοιχεῖα.

Λορεντζόνι, Πιέτρο : «Ἱστορία τοῦ γιαπωνέζικου θεάτρου». Ἔκδ. Σανσόνι, Φλωρεντία, σελ. 238, σχῆμα 16ο, 1.000 λιρέτες.

Ντούρσι, Μάσιμο : «Θέατρο» Ἔκδ. Καππέλλι, Μπολόνια, Σελ. XXIV + 407, Σχ. 8ο.

Ὁ τόμος ἀρχίζει μὲ πρόλογο τοῦ Τζιόρτζιο Γκατζόττι, ὁ ὁποῖος χαρακτηρίζει, τὸν Ντούρσι «δραματουργὸ τῆς εἰρωνείας καὶ τῆς ψευδαίσθησης». Περιλαμβάνεται ὁλόκληρο τὸ θεατρικὸ ἔργο τοῦ Μάσιμο Ντούρσι, παιγμένο καὶ ἀνέκδοτο. Στὰ ἔργα του ὁ συγγραφέας ἐκφράζει τὶς ἠθικὲς καὶ συναισθηματικὲς ἀνησυχίες, τοῦ καιροῦ μας. Μὲ κίνητρο τὴν εἰρωνεία, τὸ δραματικὸ δαιμόνιό του, δημιουργεῖ καταστάσεις μὲ περιεχόμενο ἔντονα χιουμουριστικό. Τὸ πραγματικὸ νόημα τῶν καταστάσεων αὐτῶν βρίσκεται πάντα μέσα σὲ κάποια παραδοξολογία, ποὺ παίρνει τὴ θέση τῆς ἀλήθειας καὶ παρουσιάζεται αὐτὴ ἡ ἴδια σὰν ἀλήθεια. Στὸν τόμο περιέχονται τὰ ἔργα : «Ὁ βάλτος», «Τὰ ξύλινα ἁλογάκια», «Ὁ Μπερτόδουλος στὴν Αὐλή», «Τὰ τέρατα», «Ἀουρέλια ἢ ἡ ψευδαίσθηση», «Ἡ πνιγμένη μηρμυγκοφωλιά» καὶ τὰ μονόπρακτα «Οἱ ἀπόγονοι» καὶ «Ταξίδι στὸ Παρίσι».

Μπερέττα, Ἄλφιο: «Οἱ Τοῦρκοι τὸ παίζουν μὲ τὴν πρώτη». Πρόλογος Σ. Τερρόν. Σημειώσεις γιὰ τὴ σκηνοθεσία Ἀρνόλντο Φοά. Ἔκδ. Καππέλλι. Μπολόνια, σελ. 126, σχ. 8ο, 850 λιρέτες.

Πετρολίνι : «Θεατρικὰ κείμενα». Εἰσαγωγὴ Πιέτρο Μπιάνκι. Ἔκδ. Γκαρτζάντι Μιλάνο σελ. 156, σχ. 8ο, 1300 λιρέτες.

Μὲ τὴν συμπλήρωση 25ετίας ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Ἐτόρε Πετρολίνι, ὁ ἐκδοτικὸς Οἶκος Γκαρτζάντι συγκέντρωσε στὸν τόμο αὐτὸ τὰ περίφημα καὶ κλασσικὰ πιὰ θεατρικὰ κείμενα τοῦ διάσημου ἠθοποιοῦ Πετρολίνι. Στὴν ἀρχὴ δημοσιεύεται ἡ σειρὰ τῶν τυπικῶν μικρῶν πορτραίτων: «Γκαστόνε», «Φορτουνέλλο». «Πάτζιο Φερνάντο» κ. ἄ. Ἀκολουθοῦν οἱ κωμῳδίες «Ρωμαῖοι ἀπ' τὴ Ρώμη» «Ὀττομπράτα» καὶ τέλος, ἐκτὸς ἀπ' τὸν περίφημο «Νέρωνα», σατιρικὰ τρίστιχα, χωρατά, εὐτράπελα ποιήματα κι ὁ μονόλογος «Τὰ ξέρω ὅλα», ἔργο χαρακτηριστικὸ τοῦ Πετρολίνι.

«Ρωσικὸ θέατρο». Ἐπιμέλεια : Λεόνε Πατσίνι Σαβόϊ καὶ Ντάριο Στάφφα. Τόμος I καὶ II Ἔκδ. Νουόβα Ἀκαντέμια, Μιλάνο Σελ. 734 + 680, σχ. 8ο, 10.000 λιρετ.

Ἀνθολογία ποὺ περιλαμβάνει τὰ σημαντικότερα ἔργα τοῦ Ρωσικοῦ Θεάτρου. Ὁ πρῶτος τόμος, ποὺ καλύπτει τὴν περίοδο ἀπὸ τὶς ἀρχὲς ὡς τὸν Τσέχωφ, ἀρχίζει μὲ ἱστορικὴ καὶ κριτικὴ ἐπισκόπηση τῆς ρωσικῆς δραματουργίας καὶ περιλαμβάνει τὰ ἔργα : «Πετρούσκα» ἢ «Βάνκα ὁ βοσκὸς» Ἀνωνύμου, «Ὁ Τσάρος Μαξιμιλιανός» Ἀνωνύμου, «Ὁ Στρατηγὸς τοῦ Φονβίζυν, «Δυσπεψία ἀπὸ ἐξυπνάδα» τοῦ Γκριμπογιέντωφ, «Μπόρις Γκοντουνὼφ» τοῦ Πούσκιν, «Ὁ Ἐπιθεωρητὴς» τοῦ Γκόγκολ, «Τὸ δάσος» καὶ «Ἡ Χιονάτη» τοῦ Ὀστρόβσκι, «Ὁ θάνατος τοῦ Ταρέλκιν» τοῦ Κομπύλιν, «Οἱ τρεῖς ἀδελφὲς» καὶ ὁ «Βυσσινόκηπος» τοῦ Τσέχωφ. Ὁ δεύτερος τόμος ἀρχίζει ἀπ' τὸν Γκόρκι καὶ φθάνει ὡς τὴν ἐποχή μας. Περιλαμβάνει τὰ ἔργα «Ἐγκὸρ Μπούλυτσεφ καὶ οἱ ἄλλοι» τοῦ Γκόρκι, «Ὁ κοριὸς» τοῦ Μαγιακόφσκι, «Τὸ θωρακισμένο τραῖνο 14.69» τοῦ Ἰβανὼφ, «Ὁ τετραγωνισμὸς τοῦ κύκλου» τοῦ Κατάγιεφ, «Ὁ φόβος» τοῦ Ἀφηνογένωφ, «Ὁ γιὸς κάποιου ἄλλου» τοῦ Σηβάρκιν. «Ὁ χαμένος παράδεισος» τοῦ Καβέριν, «Ὁ Πίνακας τιμῆς» τοῦ Ὀλιόσα, «Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ τουφέκι» τοῦ Πογκόντιν, «Πέντε βράδυα» τοῦ Βολόντιν, «Ὑπῆρξε ὁ Ἰβὰν Ἰβανοβιτς ;» τοῦ Νιαζῆμ Χικμέτ. Ὅλα τὰ ἔργα συνοδεύονται ἀπὸ σύντομη παρουσίαση τοῦ συγγραφέα τους, κι ἀπὸ βιβλιογραφικὰ στοιχεῖα. Σὰν ἐπίλογος στὸ ὅλο ἔργο ὑπάρχει πλήρης βιβλιογραφία καὶ πίνακες τῶν ὀνομάτων ποὺ ἀναφέρονται.

Φραντσεσκίνι, Ἔτζιο: «Μεσαιωνικὸ Λατινικὸ Θέατρο» Ἔκδ. Νουόβα Ἀκαντέμια, Μιλάνο. Σελ. 336, σχ. 8ο, 3.500 λιρέτες.

Ὁ συγγραφέας, καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας τῆς Λατινικῆς Φιλολογίας στὸ Καθολικὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Μιλάνου, βαθὺς μελετητὴς τῆς Μεσαιωνικῆς Λογοτεχνίας καὶ διευθυντὴς τοῦ περιοδικοῦ «Ἔβουμ», παρουσιάζει στὴν πλήρη καὶ φροντισμένη μελέτη του τὰ σημαντικότερα ἔργα μιᾶς θεατρικῆς λογοτεχνίας ποὺ ὕστερα

άπὸ μιὰ διακοπὴ χιλίων καὶ περισσότερο χρόνων, ξαναβρίσκει καὶ συνεχίζει τὸ δρόμο ποὺ ἄνοιξε τὸ Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Δράμα, ἐγκαταλείποντας σιγὰ-σιγὰ τὴν θρησκευτικὴ της προέλευση γιὰ νὰ δώσει μορφὴ καὶ ζωὴ στὸ θέατρο τῆς νέας Εὐρώπης. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ γενικὴ ἐπισκόπηση τοῦ Μεσαιωνικοῦ Λατινικοῦ Θεάτρου ὁ συγγραφέας παρουσιάζει στὸ πρῶτο μέρος μιὰ ἐπιλογὴ θρησκευτικῶν κειμένων καὶ στὸ δεύτερο, κείμενα θρησκευτικὰ ποὺ ὅλα σχεδὸν εἶναι ἀγνώστου συγγραφέα. Βιβλιογραφικὸ σημείωμα καὶ πίνακας ὀνομάτων καὶ τίτλων συμπληρώνουν τὸ ἔργο.

ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ

Ἀλεξάντερ, Ντόρις : «Τὸ ἠμέρωμα τοῦ Ο' Νήλ». Ἐκδ. Χάρκωρτ Μπρέις καί Οὐώρλντ, Ν. Ὑόρκη, Σελ. 301, 5.95 δολλάρια.

Ἡ συγγραφεύς, καθηγήτρια τῆς Ἀγγλικῆς φιλολογίας στὸ Κοινοτικὸ Κολλέγιο τοῦ Στάτεν Ἄϊλαντ, προβάλλει μιὰ νέα θεωρία γιὰ τὴν διαμόρφωση τῆς προσωπικότητος τοῦ Ο' Νήλ. Ὅταν, ὑποστηρίζει ἡ συγγραφεύς, ὁ Ο' Νήλ κλείστηκε ἐσωτερικὸς σ' ἕνα σχολεῖο μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῆς μητέρας του ποὺ ἦταν σχεδὸν παθολογική, τραυματίσθηκε ἀνεπανόρθωτα ἀπὸ ἕνα αἴσθημα ἐγκαταλείψεως καὶ προδοσίας, ποὺ μεταβλήθηκε σέ μίσος ἐναντίον τοῦ πατέρα του, ποὺ ἦταν ἠθοποιός. Τὸ ψυχικὸ τραῦμα τοῦ Ο' Νήλ ἐδημιούργησε τὴν ἐπαναστατικότητά του, τὸ μίσος του καὶ τὴν ἐπιθυμία αὐτοεξευτελισμοῦ. Ἐπειδὴ ἡ μόνη ἀγάπη ποὺ γνώρισε σὰ νέος ἦταν ἡ ἀγνὴ ἀγάπη πρὸς τὴν μητέρα του, ὁ ἔρωτας ἔγινε γι' αὐτὸν μιὰ παραβίαση τῆς ἀγάπης. Τὸ βιβλίο περιέχει πολλὰ νέα στοιχεῖα γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Ο' Νήλ, καὶ δίνει μιὰ εἰκόνα τοῦ κόσμου τοῦ Ο' Νήλ μέ ὅλη τὴν ἀπελπισία καὶ τὴν ὀργή του.

Νόρμαν, Τσάρλς : «Ἕνας τόσο ἄξιος φίλος : Οὐίλλιαμ Σαίξπηρ». Ἐκδ. Κόλλιερ, δολλ. 1.50.

Ὁ συγγραφεὺς ἐρευνᾶ τὴν προσωπικὴ ζωὴ τοῦ ποιητῆ, χωρὶς νὰ παρασύρεται σὲ τολμηρὲς εἰκασίες ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ λύνει ὅλες τὶς ἀντιφάσεις καὶ ἀοριστίες ποὺ ἀφήνουν τὰ ὑπάρχοντα στοιχεῖα.

Σῶ, Μπέρναρ: «Βῆμα καί Ἄμβωνας».Ἐπιμέλεια Λῶρενς Ντάν Χ. Ἐκδ. Χίλλ καί Βάγκ, Νέα Ὑόρκη, δολλ. 5.

Ὁ Μπέρναρ Σῶ δὲν ἦταν τεχνίτης μόνο στὸ γραπτὸ ἀλλὰ καὶ στὸν προφορικὸ λόγο, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ἐπιλογὴ αὐτὴ πολιτικῶν καὶ ἄλλων λόγων καὶ ὁμιλιῶν του, τῆς περιόδου 1885-1946.

Σάουθερν, Ρίτσαρντ : «Οἱ ἑπτὰ ἐποχὲς τοῦ Θεάτρου». Ἐκδ. Χίλ καί Βάγκ, σελ. 312, δολλ. 5.95.

Μιὰ νέα γενικὴ ἱστορία τοῦ Θεάτρου, ποὺ θεωρεῖ πρώτη «φάση» τοῦ θεατρικοῦ φαινομένου τὴν ἐμφάνιση τοῦ ἠθοποιοῦ ντυμένου μέ εἰδικὴ «στολή». Ὁ συγγραφεὺς παρακολουθεῖ τὴν ἐξέλιξη τοῦ θεάτρου μέσα ἀπὸ τὶς τρεῖς ἐπόμενες «ἐποχές», τὰ θρησκευτικὰ μυστήρια, τὶς πρῶτες κοσμικὲς παραστάσεις καὶ τὴν ἀρχὴ τοῦ ἐπαγγελματισμοῦ. Σὰν τέταρτη ἐποχὴ βλέπει τὴν ἀνακάλυψη τῆς σκηνῆς, ποὺ ὁδήγησε στὴν πέμπτη ὁπότε οἱ ἠθοποιοὶ ἀποσύρονται στὸ βάθος καὶ ἀρχίζουν νὰ κυριαρχοῦν τὰ σκηνικά. Ὁ συγγραφεὺς πιστεύει πὼς τώρα βρισκόμαστε στὴν ἕκτη ἐποχὴ "τοῦ μεγάλου θεάματος καὶ τῆς τεχνικῆς ἐπιδεξιότητος". Ἡ ἑβδόμη ἐποχὴ δίνει πάλι τὸ προβάδισμα στὸν ἠθοποιὸ μὲ τὴν χρησιμοποίηση τοῦ προσκήνιου, τῆς κυκλικῆς σκηνῆς κλπ. καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴν διάλυση τῆς σκηνικῆς αὐτοπάτης. Ἡ προσωπικὴ αὐτὴ σχηματοποίηση καὶ ἑρμηνεία τοῦ Θεάτρου ἀπὸ τὸν κ. Σάουθερν προβάλλεται μὲ σεμνότητα καὶ εἰλικρίνεια χωρὶς νὰ ἀποκρύπτει τὶς ἀδυναμίες της σ' ὁρισμένα σημεῖα, ὅπου τὰ ἱστορικὰ στοιχεῖα εἶναι λίγα ἢ ἀντιφατικά.

Σόμπελ, Μπέρναρντ: «Εἰκονογραφημένη ἱστορία τοῦ Ἀμερικανικοῦ Βωντεβίλ». Πρόλογος Τζώρτζ Τζέσσελ, Ἐκδ. Σίταντελ πρές. Σελ. 224, δολλ. 6.95.

Ἄλμπουμ μέ φωτογραφίες διασήμων ἠθοποιῶν τοῦ Ἀμερικανικοῦ βωντεβίλ, ποὺ ὑπέκυψε στὸν κινηματογράφο, γύρω στὰ 1930.

ΜΟΥΣΙΚΗ

ΑΓΓΛΙΑ

Κάρντους, Νέβιλ : «Σὲρ Τόμας Μπὴτσαμ». Προσωπικὲς ἀναμνήσεις. Ἐκδ. Κόλλινς, σελ. 128 μέ εἰκόνες, 22 ἑκ., 12,5 σελλ.

Ὁ μουσικὸς κριτικὸς τοῦ «Γκάρντιαν», ποὺ ἐγνώριζε καλὰ τὸν διάσημο μαέστρο στὰ τριάντα τελευταῖα χρόνια, γράφει μὲ πολὺ θέρμη τὶς ἀναμνήσεις του ἀπὸ τὴ φιλία αὐτή, διανθισμένες μὲ ἀνέκδοτα καὶ προσπάθειες ἑρμηνείας τῶν ἀντιφάσεων τοῦ χαρακτήρα τοῦ Μπήτσαμ.

Μπαίηνς, Ἄντονυ : «Μουσικὰ ὄργανα διά μέσου τῶν αἰώνων». Ἐκδ. Πιγγουίνος, μέ εἰκόνες καί εὑρετήριο. Σελ. 384, 18 ἑκ., 8.5 σελλ.

Τὸ βιβλίο περιλαμβάνει 16 κεφάλαια γραμμένα ἀπὸ ἰσάριθμα μέλη τοῦ Συλλόγου Γκάλπιν. Τὰ μουσικὰ ὄργανα ἐξετάζονται κατὰ οἰκογένειες, ἔγχορδα, πνευστά, κρουστά, μὲ εἰδικὴ μνεία τῶν ὀργάνων πρωτογόνων λαῶν καὶ ἐξωτικῶν πολιτισμῶν. Τὸ κάθε ὄργανο ἐξετάζεται κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς προέλευσης, τῆς κατασκευῆς καὶ τῆς τεχνικῆς του. Ἀξιόλογο ἔργο, πολὺ χρήσιμο στοὺς φίλους τῆς μουσικῆς.

Μπάρνετ, Τζαίημς: «Δοκίμια γιὰ τὴν τζάζ». Ἐκδ. Σίντγκουϊκ καὶ Τζάκσον. Σελ. 206, 19 ἑκ., 16 σελλ.

Δέκα δοκίμια γραμμένα μέ ἀξιόλογη παρατηρητικότητα ἂν καὶ κάποια τάση ἐπαναλήψεως τῶν ἐπιχειρημάτων. Τὰ καλύτερα ἀφοροῦν τὴν παράδοση τοῦ αὐτοσχεδιασμοῦ στὴν μουσικὴ τῆς Δύσεως, τὴν τέχνη τοῦ Τζόννυ Χότζες καὶ τοῦ Λέστηρ Γιάγκ. Ἡ προσπάθεια νὰ συσχετισθεῖ πλήρως ἡ Σαιξπηρικὴ σουίτα τοῦ Ντιούκ Ἔλλιγκτον μὲ τὸ κείμενο τῶν ἔργων τοῦ Σαίξπηρ εἶναι ἀποτυχημένη.

Οὐέλλετζ, Ἔγκον : «Ἱστορία τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς καὶ ὑμνογραφίας». Ἐκδ. Β΄, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης, μὲ εἰκόνες καὶ εὑρετήριο. Σελ. 486, 24 ἑκ., 80 σελλ.

Ὁ συγγραφεὺς συνοψίζει μέ γλαφυρότητα, ὅ,τι εἶναι γνωστὸ γιὰ τὴ Βυζαντινὴ μουσικὴ καὶ ἐπεκτείνεται στὴ σχέση της μὲ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ μουσικὴ θεωρία καὶ τὴν χρησιμοποίηση τῆς μουσικῆς ἀπὸ εἰδωλολατρικὰ στοιχεῖα τοῦ Βυζαντινοῦ κόσμου, ἰδίως γιὰ τελετουργικοὺς σκοποὺς, ὁπότε ἐδημιουργεῖτο ἀντίθεση μὲ τὰ πρωτοχριστιανικὰ ἰδανικά. Τὸ κύριο μέρος τοῦ βιβλίου ἐξετάζει τὶς ποιητικὲς μορφὲς τοῦ κοντακίου καὶ τοῦ κανόνος. Τὸ βιβλίο περιλαμβάνει λεπτομερῆ ἀνάλυση τῶν σημείων γιὰ τὴ γραφὴ τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς.

ΓΑΛΛΙΑ

Καντέ, Ρολάν ντέ : «Μουσικὸ Λεξικό». Ἐκδ. Λέ Σέϊγι, στὴ σειρὰ «Σολφέζ». Σελ. 288, 18X12, 6.50 φρ.

Ὁ συγγραφέας προσδιορίζει 230 μουσικοὺς ὅρους βάσει καὶ τῶν πιὸ τελευταίων μουσικολογικῶν ἐρευνῶν, ἔργο πλούσιο σὲ περιεχόμενο, εὔχρηστο, πλουτισμένο μὲ φωτογραφίες, σχέδια καὶ πολὺ χρήσιμες παραπομπές, συμπληρώνει μέ ἐπιτυχία τὴν «Εἰσαγωγὴ γιὰ δισκοθήκη» τοῦ ἴδιου συγγραφέα.

Μπαρμπιέ, Πιέρ—Βερνιγιά, Φράνς: «Ἡ ἱστορία τῆς Γαλλίας, ὅπως τὴ λένε τὰ τραγούδια». Τομ. VIII. Ἡ τρίτη Γαλλικὴ Δημοκρατία ἀπ' τὸ 1871 ὡς τὸ 1918. Ἐκδ. Γκαλιμάρ, σελ. 248, 23X18, 19.50 φρ.

Στὸν νέο τόμο τῆς γνωστῆς πιὰ Ἀνθολογίας περιλαμβάνονται τραγούδια πού, ὅσο κι ἂν ἀπὸ ἄποψη φιλολογικὴ ἢ μουσικὴ δὲν ἔχουν ὅλα τὴν ἴδια ἀξία, ἀποτελοῦν μαρτυρίες ἱστορικές, κοινωνικὲς, ψυχολογικές. Μάχες, καταστροφές, ποικίλα γεγονότα, γίνονται ἀφορμὲς γιὰ τραγούδια. Οἱ μελῳδίες ποὺ περιλαμβάνονται στὸν τόμο ἀνήκουν σ' ὅλα τὰ εἴδη: Ἀποσπάσματα ἀπὸ ὀπερέτες, αἰσθηματικές ρομάντσες, τραγούδια τοῦ καφέ-κονσέρ. Μέσα σ' ὅλα ἡ λαϊκὴ δροσιὰ καὶ ἀπλότητα.

Μπρικέ, Μαρί : «Ἡ Μουσικὴ στά διεθνῆ συνέδρια, 1835-1939». Ἐκδ. Ἐγκέλ, στὴ σειρὰ τῶν ἐκδόσεων τῆς Γαλλικῆς Μουσικολογικῆς Ἑταιρίας. Σελ. 124, 24X19, 15 φρ.

Ἡ Μουσικὴ ἔχει ἀποτελέσει θέμα συζητήσεων κατὰ τὴν διάρκεια πολλῶν διεθνῶν συνεδρίων καὶ συναντήσεων στὴ Γαλλία καὶ σ' ἄλλες χῶρες. Τὰ στοιχεῖα ποὺ ἔχουν συσσωρευτεῖ ἐπὶ ἕναν αἰώνα δὲν εἶναι πιὰ εὐκολοπρόσιτα. Ἡ συγγραφεὺς συγκέντρωσε ὅ,τι ἔχει ἀπομείνει ἀπὸ ἀνακοινώσεις καὶ ὑπομνήματα σχετικὰ μὲ τὴ μουσικὴ καὶ τὰ προβλήματά της. Τὸ ἔργο συνοδεύεται ἀπὸ βιβλιογραφικὸ πίνακα, γεωγραφικὸ καὶ χρονολογικό.

Νταβάλ, Πιέρ: «Ἡ μουσικὴ στὴ Γαλλία στόν XVIII αἰώνα». Ἐκδ. Παγιώ, σελ. 296, 14X22.5, 18 φρ.

Πρώτη πλήρης ἐργασία γιὰ τὴν μεγάλη Σχολὴ κλασσικῆς γαλλικῆς μουσικῆς, μετὰ τὸν Λυλὶ κι ὡς τὸν θάνατο τοῦ Ραμώ. Τὸ μουσικὸ φαινόμενο τοποθετεῖται μέσα στὸ ἱστορικό του πλαίσιο, συνδέεται μὲ τὴν δημόσια ζωή, τὴν προσωπικότητα τῶν συνθετῶν, τῶν ἑρμηνευτῶν, τῶν χορηγῶν. Ἀπαραίτητο συμπλήρωμα μιᾶς καλῆς δισκοθήκης.

Πενσέρλ, Μάρκ : «Ὁ κόσμος τῶν βιρτουόζων». Ἐκδ. Φλαμμαριόν, σελ. 208, 21X13.5, 12.50 φρ.

Στὸν κόσμο τῆς μουσικῆς οἱ βιρτουόζοι δὲν χαίρουν πάντα ἐκτιμήσεως. Ὁ συγγραφέας τοὺς τοποθετεῖ ἱστορικά, ἀναλύει τὶς «ἐκτροπές» τους καὶ ἐξετάζει τοὺς πιὸ σημαντικούς.

Σαγεΐ, Ζάν: «40.000 χρόνια Μουσικῆς». Ἐκδ. Πλόν, σελ. 336, 14X22, δεμένο 16.95 φρ.

Ὁ συγγραφέας, συνθέτης καὶ μουσικολόγος, διδάσκει στὴ Σορβόννη Ἱστορία Μουσικῆς. Τὸ ἔργο του εἶναι μιὰ ἱστορία Μουσικῆς, καὶ μ' ὅλο ποὺ δὲν ἔχει ὑπερβολικὰ τεχνικὸ χαρακτήρα, εἶναι πλούσιο σὲ διδάγματα. Περιέχει 45 εἰκόνες ἐκτὸς κειμένου καὶ πλῆθος εἰκόνες καὶ μουσικὰ παραδείγματα μέσα στὸ κείμενο.

Σαμπινιέλ, Μπερνάρ : «Ἱστορία τῆς Μουσικῆς» (9η ἔκδοση). Ἐκδ. τοῦ Πανεπιστημιακοῦ τυπογραφείου, στὴ σειρὰ «Κεσάνς», ἀρ. 40. Σελ. 128, 18X12, 2.50 φρ.

Χοφμάν, Σλομό : «Ἡ μουσικὴ κλαβεσὲν τοῦ Φρανσουὰ Κουπρέν, τοῦ λεγομένου Μεγάλου (1688-1733)». Ἐκδ. Πικάρ, στὴ σειρὰ «Ἡ μουσικὴ ζωὴ στὴ Γαλλία, τὸν καιρὸ τῶν Βουρβόνων», ἀρ. 7. Σελ. 232, 34 φρ.

ΙΤΑΛΙΑ

Ἀμπιάτι, Φράνκο : «Ἱστορία τῆς Μουσικῆς». Ἐκδ. Γκαρτσάντι, Μιλάνο, σελ. 284, σχ. 160, 650 λιρέτες.

Γκαβατζένι, Τζιαναντρέα : «Προβλήματα καί κριτικὴ κειμένων τοῦ Βέρντι καὶ τοῦ Πουτσίνι». Ἐκδ. Ρικόρντι, Μιλάνο, σελ. 153, σχ. 80.

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1958 σ' ἕνα ἄρθρο ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ περιοδικὸ «Λὰ Σκάλα» τοῦ Μιλάνου, ὁ αὐστραλὸς διευθυντὴς ὀρχήστρας Βώγκαν κατήγγειλε πολυάριθμες διαφορὲς ἀνάμεσα σέ ὁρισμένα χειρόγραφα τοῦ Βέρντι καὶ τοῦ Πουτσίνι καὶ τὶς σύγχρονες ἐκδόσεις. «Ἡ ἀποκάλυψη» τοῦ Βώγκαν ἐκίνησε τὴν προσοχὴ τοῦ μουσικοῦ κόσμου καθὼς καὶ τοῦ ἰταλικοῦ καὶ ξένου Τύπου καὶ ἔγινε ἀφορμὴ ὀξείας πολεμικῆς ἀνάμεσα στοὺς ὑποστηρικτὲς καὶ τοὺς ἀρνητὲς τῶν ἰσχυρισμῶν του. Ὁ συγγραφέας τῆς μελέτης ἀνήκει στοὺς τελευταίους καὶ ὑποστηρίζει πὼς εἶναι ἀπίθανο τόσοι διάσημοι διευθυντὲς ὀρχήστρας νὰ μὴν πρόσεξαν τὶς διαφορές, ὑποπτευόμενος πὼς ὁ σχετικὸς θόρυβος ἔχει χαρακτήρα καθαρὰ ἐντυπωσιακό.

Μεταφράσεις

Κάρνερ, Μόσκο : «Τζιάκομο Πουτσίνι». Κριτικὴ βιογραφία. Μετάφραση ἀπὸ τὰ ἀγγλικὰ Λουΐζα Παβολίνι. Ἐκδ. Μοντατόρι, Μιλάνο. Σελ. 710, σχ. 80, 3500 λιρέτες.

Ὑποδειγματικὴ μελέτη, πλούσια σέ πληροφοριακὰ στοιχεῖα, γραμμένη μέ εὐαισθησία καὶ γνώση. Χωρίζεται σέ τρία μέρη: Τὸ πρῶτο καθαρὰ βιογραφικό, τὸ δεύτερο ἀφιερωμένο στὸν καλλιτέχνη Πουτσίνι καὶ τὸ τελευταῖο στὸ ἔργο του.

ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ

«Γράμματα τοῦ Μπετόβεν».Ἐπιλογὴ καὶ μετάφραση Ἔμιλ Ἄντερσον. Ἐκδ. Σαίντ Μαρτίν, Νέα Ὑόρκη. Τόμοι 3, σελ. 1490, 40 δολλ.

Μολονότι μιὰ νέα ἀντιμετώπιση τοῦ Μπετόβεν σὰν ἀνθρώπου καὶ σὰν συνθέτη εἶναι πιὰ ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ἐποχή μας, ὡστόσο, δὲν φαίνεται πιθανὸν πὼς μιὰ ἐνδεχομένη ἀνακάλυψη νέων ἐγγράφων πηγῶν θὰ ἀνατρέψει τὶς γενικὲς γραμμὲς τῆς βιογραφίας του. Ὅταν διαβάσει κανένας τοὺς ἀνωτέρω τρεῖς τόμους τῶν γραμμάτων του, ἀρχίζει νὰ βλέπει ἕναν Μπετόβεν πολὺ λιγότερο μνημειώδη καὶ πολὺ περισσότερο ἀνθρώπινο.

Φρίντμαν, Ἄρθουρ : «Ἡ ζωὴ καὶ ὁ Λίστ». Ἀναμνήσεις ἑνὸς πιανίστα. Ἐπιμέλεια θήατερ Μπούλλον, ἐκδ. Τάπλιγκερ. Σελ. 335 μέ εἰκόνες, δολλ. 6.

Ἀπομνημονεύματα τοῦ πιανίστα Φρίντμαν, ποὺ ὑπῆρξε φίλος, μαθητὴς καὶ γραμματεὺς τοῦ Λίστ. Μεγάλο μέρος τοῦ βιβλίου εἶναι ἀφιερωμένο στὸ συνθέτη. Τὸ ὑπόλοιπο περιέχει πολλὲς σκιαγραφίες τοῦ μουσικοῦ κόσμου πρὶν ἀπὸ τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΓΑΛΛΙΑ

Ἀντονιόνι, Μικελάντζελο: «Ἡ νύχτα». Μτφρ. Μισέλ Κῶς. Ἐκδ. Μπυσέ Σαστέλ, στὴ σειρὰ Φίλμς ἀρ. 3. Σελ. 116, 20X13, 11.70 φρ.

Τὸ βιβλίο δέν ἀρχίζει μὲ τὸν συνηθισμένο ὕμνο γιὰ τὸν σκηνοθέτη, τοὺς συνεργάτες του καὶ τοὺς ἠθοποιούς, ἀλλὰ μὲ τὸ κείμενο τῶν συζητήσεων ποὺ ἔγιναν στὶς 17 Μαΐου 1961 στὰ πλαίσια τῶν γαλλοϊταλικῶν μορφωτικῶν συ-

νανπήσεων, παρουσία τῶν Ζώρζ Σαντούλ, Μισέλ Μπυτὸρ καὶ Πιέρ Κάστ. Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν συζητήσεων ὁ Ἀντονιόνι διευκρίνισε τὶς προθέσεις καὶ τὶς βασικές ἀρχὲς τῆς τεχνοτροπίας του. Τὸ σενάριο, εἰκονογραφημένο μὲ 40 φωτογραφίες, συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἄρθρα τοῦ Τύπου.

Ζὰν Ρενέ - Φόρντ, Σάρλ : «Ὁ Κινηματογράφος καὶ ὁ Τύπος, 1895-1960». Ἔκδ. Α. Κολέν, στὴ σειρὰ Κιόσκ. Σελ. 296, 11.5Χ18, 7.50 φρ.

Ἀπὸ τὸν πρῶτο κιόλας χρόνο ποὺ ἐμφανίστηκε (1895), ὁ Κινηματογράφος ἔγινε ἄφορμὴ νὰ γραφοῦν ἄρθρα στὸν Τύπο. Οἱ δύο συγγραφεῖς, ἱστορικοὶ τοῦ κινηματογράφου, ἐκθέτουν πῶς ἡ νέα τέχνη κατέκτησε τὶς μεγάλες ἐφημερίδες, πῶς ἐδημιούργησε ἐπαγγελματικὸ καὶ εἰδικευμένο τύπο καὶ πῶς αὐτὴ ἡ ἴδια ἔγινε ἐφημερίδα. Πλούσια εἰκονογράφηση καὶ συμπληρωματικὰ παραρτήματα.

Κλαίρ, Ρενέ: «Ὅλο τὸ χρυσάφι τοῦ κόσμου». Ἔκδ. Γκαλιμάρ, σελ. 140, 14Χ20, 9.50 φρ.

Τὸ σενάριο τῆς ταινίας τοῦ Ρενὲ Κλαίρ, μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Μπουρβίλ. Ἡ ἱστορία μιᾶς κτηματικῆς ἐπιχειρήσεως ποὺ ἀγοράζει μιὰ ὁλόκληρη περιοχὴ γιὰ νὰ κτίσει συγκρότημα κατοικιῶν πολυτελείας. Ἕνας πεισματάρης χωρικὸς καταφέρνει νὰ ματαιώσει τὴν ὑπόθεση. 32 φωτογραφίες ἀπὸ τὴν ταινία ἐκτὸς κειμένου.

Λεπροὸν, Πιέρ: «Ζωὴ καὶ θάνατος τοῦ κινηματογράφου». Τόμ. Ι. Ἔκδ. Σέρφ στὴ σειρὰ 7η Τέχνη. Σελ. 290, 11.5Χ18, 11.10 φρ.

Πρῶτος τόμος μιᾶς καινούργιας ἱστορίας τοῦ κινηματογράφου μὲ χαραχτῆρα καθαρὰ πρακτικό. Περιέχει σαράντα περίπου βιογραφίες καὶ δελτία τεχνικοῦ περιεχομένου γιὰ διακόσιες ἀπ' τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες ταινίες. 8 σελίδες εἰκόνες.

Λεπροὸν, Πιέρ : «Ἀντονιόνι». Ἔκδ. Σεγκέρ, σελ. 224, 13.5Χ16, 6 φρ.

Ὁ Ἀντονιόνι, μετὰ τὴν «Περιπέτειά» του, ἔχει γίνει ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας. Ἡ κριτικὴ καὶ βιογραφικὴ παρουσίαση ποὺ κάνει ὁ Λεπροὸν συνοδεύεται ἀπὸ κείμενα ποὺ διάλεξε ὁ ἴδιος ὁ Ἀντονιόνι, ἀποσπάσματα ἀπὸ σενάρια, ντεκουπάζ, μαρτυρίες καὶ στοιχεῖα βιβλιογραφικὰ καὶ φιλμογραφικά. 16 σελίδες εἰκόνες.

Μπλανκμάν, Ρενέ: «Τὸ μυθιστόρημα τῆς Γαλλικῆς Τηλεοράσεως ὅπως τὸ ἔζησα». Ἔκδ. Φράν Ἀμπίρ, σελ. 224, 14Χ19, 19 φρ.

Μιὰ πραγματικὴ ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Τηλεοράσεως ἀπ' τὸν καιρὸ τῶν πρώτων πειραματισμῶν (1927). Ἡ ἡρωϊκὴ ἐποχή, ἡ πρόοδος, ἡ σημερινὴ κατάσταση. Ἀνέκδοτα καὶ χιοῦμορ διανθίζουν τὰ γεγονότα. 12 σελίδες φωτογραφίες.

Σαντούλ, Ζώρζ: «Μελιές». Ἔκδ. Σεγκέρ, σελ. 240, 13.5Χ16, 6 φρ.

Μὲ τὴ μελέτη αὐτὴ ἐγκαινιάζεται μιὰ σειρὰ ποὺ ἀπευθύνεται στὸ μεγάλο κοινὸ καὶ εἶναι ἀφιερωμένη στοὺς μεγάλους δημιουργοὺς τῆς ὀθόνης. Ὁ πρῶτος τόμος περιλαμβάνει: Βιογραφικὴ καὶ φιλμολογικὴ μελέτη τοῦ Ζ. Σαντούλ, ἐκλογὴ κειμένων τοῦ Μελιὲς καὶ σενάρια. 16 σελίδες εἰκονογράφηση.

ΙΤΑΛΙΑ

Ντὲ Σίκα, Βιττόριο : «Ἡ παγκόσμια γνώμη» τοῦ Βιττόριο ντὲ Σίκα καὶ Τσέζαρε Σαμπαττίνι. Ἔκδ. Σιάσια στὴ σειρὰ «Ἰλ φίλμ», σελ. 196, 2.000 λιρέτες.

Μίλα, Μάσιμο : «Ρομπέρτο Ροσσελίνι». Ἔκδ. Γκουάντα, Πάρμα, σελ. 181, 1000 λιρέτες.

Τουρκόνι, Ντάβιντε : «Μὰκ Σέννετ». Ἔκδ. Ντελ' Ἀτενέο, Ρώμη, σελ. 300.

ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ

Χώλ, Μ. Μπέν: «Οἱ καλύτερες ἀπομένουσες θέσεις». Ἡ χρυσὴ ἐποχὴ τῶν κινηματογραφικῶν παλάς. Πρόλογος Μπόσλεϋ Κράουδερ, ἔκδ. Κλάρκσον, Ν. Πόλλερ, Νέα Ὑόρκη. Σελ. 266 μὲ εἰκόνες, δολλ. 15.

Ἐνδιαφέρον, διασκεδαστικὸ καὶ πλούσια εἰκονογραφημένο βιβλίο γιὰ τὴν ἀρχιτεκτονικὴ, τὴν διακόσμηση καὶ τὴν ἐπιχειρηματικὴ πλευρὰ τῶν κινηματογραφικῶν αἰθουσῶν στὴν Ἀμερική, κατὰ τὴν περίοδο τῆς ποτοαπαγορεύσεως.

Μαϋζιέρ, Ἀλμπέρ : «Μὲ τὸ φακὸ κάτω ἀπ' τὴ μπότα». Ἔκδ. «Τὸ σύγχρονο βιβλίο». Σελ. 256, 21Χ13.5, 10.80 φρ.

Ὁ γνωστὸς συγγραφέας ταξιδιωτικῶν ἐντυπώσεων («Στὴ χώρα τῶν καγκουρό») διηγεῖται σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο τὴν ἐπικίνδυνη ἀρχὴ τῆς καριέρας του σὰν παράνομου κινηματογραφιστοῦ στὸ κατοχικὸ Παρίσι. 16 σελίδες φωτογραφίες.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

Τὸ "Θέατρο", παράλληλα μὲ τὴν Θεατρικὴ Βιβλιογραφία, ἐγκαινιάζει τὴν δημοσίευση καὶ Θεατρικῆς Δισκογραφίας, ἀρχίζοντας μὲ τὰ ἔργα ποὺ ἔχουν ἐγγραφεῖ σὲ γαλλικὴ γλώσσα.

ΚΟΡΝΕΙΓ : "Ὁ Σίντ". Πράξη Α', σκηνὴ 3 καὶ πράξη Β' σκηνὴ 1 καὶ 2. Ἐκτελεσταὶ : Μ. Ἀλεξάντρ καὶ Ζ. Ἐρβὲ τῆς Κομεντὶ Φρανσαίζ. Στροφὲς 78, "Γκραμοφὸν", D. B. 4.834

ΚΟΡΝΕΙΓ : "Ὁ Σίντ". Πράξη Α', σκ. 5, πρ. Β' σκ. 2, πρ. Γ' σκ. 3 καὶ 4. Ἐκτελεσταὶ : Μπαλπετρέ, Ζώρζ Ντεκριέρ, Μωρὶς Ἐσκάντ, Ἀννὶ Γκαγιάρ καὶ Κλώντ Νολλιέ. Στρ. 45, "Φίλιπς", 09.146.

ΚΟΡΝΕΙΓ : "Ὁ Σίντ". Ἀπὸ τὸ Ἐθνικὸ Λαϊκὸ Θέατρο, μὲ τοὺς : Συλβία Μονφὸρ, Μόνα Ντόλ, Μονὶκ Σωμέτ, Λωράνς Κονστάντ, Ἀντρὲ Σεσέρ, Ζώρζ Οὐίλσον, Ζὰν Ντεσάμ, Ζεράρ Φιλίπ. Ζὰν Βιλὰρ, Φιλίπ Νουαρέ, Ζώρζ Ρικιέ. Στρ. 33, "Ἀνσικλοπεντὶ σονόρ" 320 Ε. 807

ΡΑΣΙΝ : "Φαῖδρα". Πράξη Δ' σκ. 5 καὶ 6. Ἐκτελεσταὶ : Λουντμίλλα Πιτόεφ καὶ Ἀννὶ Καριέλ. Στρ. 78, "Φεστιβάλ", A. F. 104.

ΡΑΣΙΝ : "Φαῖδρα". Ἀπὸ τὸν θίασο τῆς Κομεντὶ Φρανσαίζ, μὲ τοὺς : Μωρὶς Ἐσκάντ, Μαρὶ Μπέλ, Ἀντρὲ Φαλκόν, Ζὰν Σεριέ, Μονὺ Νταλμές καὶ Λουῒ Κόντ.
1) Στρ. 78 "Σίμουλ ἔτ σίνγκουλις", Νο 510 σὲ δύο δίσκους
2) Στρ. 78 "Σίμουλ ἔτ σίνγκουλις", Νο 511, σὲ πέντε δίσκους μὲ θήκη.
3) Στρ. 33, "Σίμουλ ἔτ σίνγκουλις", Νο 512, στὴν ἴδια μὲ προηγούμενες ἐγγραφές.

ΡΑΣΙΝ : "Ἀνδρομάχη". Πράξη Γ' σκ. 6, 7 καὶ 8, πρ. Δ' σκ. 5 τέλος καὶ πρ. Ε' σκ. 1 καὶ 2. Ἐκτελεσταὶ : Μπροῦνο Κρεμέρ, Ρομπέρ Μιλλέρ, Κλώντ Νολλιέ, Συλβὶν Ντελανουά, Ρενὲ Φὼρ καὶ Κριστιὰν Καρπαντιέ. Στρ. 45, "Φίλιπς" 09.145.

ΡΑΣΙΝ: "Ἀνδρομάχη". Ἐκτελεσταὶ Ζὰν Ντεσάμ, Πιέρ Βανέκ, Ζὰν Πιέρ Ὠμόν, Φερνάντ Λεντού, Ἐλεονὸρ Ἴρτ, Μαρία Μωμπάν, Ναταλὶ Νερβάλ, Ζενεβιὲβ Γκρὰβ. Στρ. 33, "Ἀνσικλοπεντὶ σονόρ", 320 Ε 834

ΡΑΣΙΝ : "Βερενίκη". Στρ. 33. D.T.X. 240 καὶ 241.

ΜΟΛΙΕΡΟΥ : "Μισάνθρωπος". Πράξ. Δ' σκ. 3. Ἐκτελεσταὶ : Μαίρη Μαρκὲ καὶ Ἀλμπὲρ Λαμέρ. Στρ. 78, "Γκραμοφὸν", D.B. 4835.

ΜΟΛΙΕΡΟΥ : "Οἱ πανουργίες τοῦ Σκαπέν". Πράξη Α' σκ. 4. Ἐκτελεσταὶ : Ζὰν Λουῒ Μπαρρὼ καὶ Σὰρλ Μεγιέ. Στρ. 78, "Φεστιβάλ" F.S. 1005.

ΜΟΛΙΕΡΟΥ : "Οἱ πανουργίες τοῦ Σκαπέν". Στρ. 55, "Πατέ".

ΜΟΛΙΕΡΟΥ : "Οἱ ψευτοσπουδαῖες" μὲ τὸν Ἀντρὲ Μπρυνὸ καὶ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ : "Ρουῒ Μπλάς", ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ ρόλο τοῦ Ντὸν Σεζάρ. Στρ. 78, "Κολούμπια", D.F. 6.

ΜΟΛΙΕΡΟΥ: "Ἀρχοντοχωριάτης". Πράξη Β' σκ. 4 καὶ 5 καὶ πρ. Γ' σκ. 3, 4, 6, 11, καὶ 12. Ἐκτελεσταὶ : Ρεϋμὸν Ζερόμ, Ὀλιβιὲ Ὑσενὸ, Ντενὶ Ζάνς, Κατρὶν Σαμί, Μπερνὰρ Ντερὲν καὶ Γκαμπιὲλ Κατάν. Στρ. 45, "Λίβρντισκ - Φίλιπς", E.T.E. 09130

ΜΟΛΙΕΡΟΥ : "Ἀρχοντοχωριάτης". Πράξη Β' σκ. 4 καὶ πρ. Γ' σκ. 4. Στρ. 45, "Πατέ", E. G. 700.

ΜΟΛΙΕΡΟΥ : "Ἀρχοντοχωριάτης". Ἐκτελεσταὶ : Μωρὶς Ἐσκάντ, Ζὰν Μεγιέρ, Λουῒ Σενιέ, Ζὰκ Σαρὸν, Ρομπὲρ Μαννέλ, Ζώρζ Σαμαρά, Ζὰν Πιά, Τέντυ Μπιλύς, Ραοὺλ Ἀνρύ, Λουῒ Ζεμμά, Μισὲλ Γκαρυμπρύ, Μπεατρὶς Μπρετύ, Μισελὶν Μπουντέ, Ἐλέν Περνπερέ, Ἀντρὲ ντὲ Σωβερόν. Στρ. 33, "Πατέ", D.T.X. 168-170, τρεῖς δίσκοι, δρχ. 600.

ΜΟΛΙΕΡΟΥ: "Φιλάργυρος". Πράξη Α' σκ. 3, πρ. Δ' σκ. 6 καὶ 7, καὶ πρ. Ε' σκ. 1. Στρ. 45, "Πατέ", G. 528.

ΜΟΛΙΕΡΟΥ : "Φιλάργυρος". Ἀπὸ τὸν θίασο Ἀνρὶ Ντουμπλιέ, μὲ τοὺς : Ἀνρὶ Ντουμπλιέ, Μωρὶς Μπρέτ, Ἀλμπὲρ Ρεϋβάλ, Ζὰκ Μαρσάν, Λεὸν Λεζὰκ, Ζώρζ Σαμαρά, Λὶζ Ντελαμάρ, Μισὲλ Γκαλαμπρύ, Σεσὶλ Ντεμεὺ καὶ Μαρὶ Ρὸζ Καρλί. Στρ. 33, "Κλάμπ Νασιονὰλ ντὲ ντύσκ", C.N.D. 44 B.

ΜΟΛΙΕΡΟΥ : "Γιατρὸς μὲ τὸ στανιό". Πράξη Α' σκ. 5 καὶ πρ. Β' σκ. 4. Στρ. 45, "Πατέ"

ΜΟΛΙΕΡΟΥ : "Γιατρὸς μὲ τὸ στανιό". Ἐκτελεσταὶ : Φερνὰρ Λεντόν, Λεμάν, Μπεατρὶς Μπρετύ, Λουῒ Λὲ Γκὼφ, Ἀντρὲ Μπρυνό, Μαρία Καζαντεσύ, Ντὲ Σωβερὸν καὶ Ζερμπώ. Στρ. 33, "Πατέ", F.S.LP. 5025, δρ. 200.

ΜΟΛΙΕΡΟΥ : "Οἱ σοφὲς γυναῖκες". Πράξη Β' σκ. 5, 6, 7 καὶ 9. Ἐκτελεσταὶ : Ὑβὸν Γκοντὼ, Μαντλὲν Μπαρμπυλέ, Κατρὶν Λὲ Κονέϊγ, Ρεϋμὸν Ζερόμ καὶ Ὀλιβιὲ Ὑσενό. Στρ. 45, "Λιβρντισκ Φίλιπς", E.T.E. 09.129.

ΜΟΛΙΕΡΟΥ : "Οἱ σοφὲς γυναῖκες". Ἑρμηνευταὶ: Μωρὶς Ἐσκάντ, Ζὰν Ντεμτυκούρ, Ζὰκ Σαρόν, Ἀνρὶ Ρολάν, Λουῒ Ζεμμά, Ζὰκ Ραμώ, Μισελὶν Μπουντέ, Ἐλὲν Περικέρε, Λὶζ Ντελαμάρ, Ἀντρὲ ντὲ Σωβερὸν καὶ Ἀννὶ Ζιραντών. Στρ.33, "Πατέ", D.T.X. 214-215, 2 δίσκοι δρ. 400.

ΜΟΛΙΕΡΟΥ: "Οἱ ψευτοσπουδαῖες" Ἀπὸ τὸν θίασο τῆς Κομεντὶ Φρανσαίζ, μὲ τοὺς : Μισελὶν Μπουντέ, Ὑβὸν Γκοντώ, Ρομπὲρ Μανυέλ, Ντενὶ Ζάνς, Ζώρζ Γκαλὸν, Πιέρ Γκαλὸν, Τέντυ Μπιλίς, Λουῒ Ζεμμά, Λουῒ Λὲ Γκὼφ καὶ Ζὰκ Ρουσιγιόν. Στρ. 33, "Πλεϊὰντ", T. 532.

ΜΟΛΙΕΡΟΥ : "Σχολεῖο γυναικῶν". Ὁ Λουῒ Ζουβὲ μὲ τοὺς συνεργάτες του. Στρ. 33, "Πατέ", P.S.X. 5003-5005, 3 δίσκοι.

ΜΑΡΙΒΩ : "Ἐρωτικὰ τεχνάσματα", Πράξη Β' σκ. 12. Ἑρμηνευταὶ : Μαντελὲν Ρενὼ καὶ Ζὰν Ντεζαγί, καὶ ΜΠΩΜΑΡΣΕ : "Γάμοι τοῦ Φίγκαρο" Πρ. Ε' σκ. 3, μὲ τὸν Φρανσουὰ Περιέ. Στρ. 78, "Φεστιβάλ", A.F. 109-110.

ΜΑΡΙΒΩ : "Τὸ παιχνίδι τοῦ ἔρωτα καὶ τῆς τύχης". Στρ. 33, D.T.X. 204 καὶ 205.

ΑΛΦΡΕ ΝΤΕ ΜΥΣΕ : "Δὲν παίζουν μὲ τὸν ἔρωτα". Πράξη Β' σκ. 5. Ἑρμηνευταὶ Ἀντρὲ Κλεμὰν καὶ Ζὰν Ντεζαγί. Στρ. 78, "Φεστιβάλ", A.F. 115.

ΑΛΦΡΕ ΝΤΕ ΜΥΣΕ : "Ὅλα δὲν μποροῦς νὰ τὰ σκεφτεῖς". Στρ. 33, D.T.X. 204-205.

ΑΛΦΡΕ ΝΤΕ ΜΥΣΕ : "Ἕνα καπρίτσιο". Στρ. 33, D.T.X. 273.

ΜΠΩΜΑΡΣΕ: "Γάμοι τοῦ Φίγκαρο". Ἴδε ἀνωτέρω: Μαριβώ: "Ἐρωτικὰ τεχνάσματα".

ΜΟΝΤΕΡΛΑΝ: "Ἡ νεκρὴ Βασίλισσα". Δράμα σὲ τρεῖς πράξεις. Ἑρμηνευταὶ : Ζὰν Γιονέλ, Μωρὶς Ἐσκάντ, Ζυλιὲν Μπερτώ, Λουῒ Σενιέ, Ζὰκ Ἐϋζέρ, Λουῒ Λὲ Γκὼφ, Ζὰν Ἀρνώ, Ρενὲ Φὼρ, Μονὺ Νταλμές, Σουζὰν Νιβέτ. Στρ. 33, "Πατέ", D.T.X. 256-257-258.

ΜΟΝΤΕΡΛΑΝ: "Πὸρ Ρουαγιάλ". Στρ. 33, D.T.X. 236-238.

ΟΥΓΚΩ: "Ρουῒ Μπλάς". Ἴδε ἀνωτέρω Μολιέρου : "Ψευτοσπουδαστὲς" κτλ.

ΟΥΓΚΩ: "Ρουῒ Μπλάς". Στρ. 33, D.T.X. 201-203.

ΖΥΛ ΡΟΜΑΙΝ: "Κνὸκ". Πράξη Γ'. Ἑρμηνευταὶ Λουῒ Ζουβὲ καὶ Ρομαὶν Μπουκέ. Στρ. 78, "Κολούμπια", B.F. 13.

ΖΥΛ ΡΕΝΑΡ: "Ὁ κοκκινομάλλης". Ἀπὸ τὸν θίασο τῆς Κομεντὶ Φρανσαίζ, μὲ τοὺς : Λουῒ Σενιέ, Ζὰν Πὼλ Ρουσιγιόν, Μπέρτ Μποβύ, Ἀντρὲ ντὲ Σωβερόν. Στρ. 33, "Πατέ", D.T.X. 253.

ΖΑΝ ΚΟΚΤΩ: "Ἀνέκδοτο κείμενο", διαβασμένο ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν συγγραφέα. "Ἕνας φίλος κοιμᾶται" ποίημα, διαβασμένο ἀπὸ τὸν Σέρζ Ρεζιανί. "Βάκχος". πρ. Β' σκ. 5 καὶ 6, μὲ τοὺς Ζὰν Λουῒ Μπαρρὼ καὶ Ζὰν Ντεζαγί. "Συλλογὴ τῶν συγγραφέων τοῦ 20οῦ αἰώνα". Στρ. 33, "Φίλιπς", 76.715 D. 25.

ΑΛΜΠΕΡ ΚΑΜΥ: "Ὁ μύθος τοῦ Σίσυφου", διαβασμένος ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν συγγραφέα. "Κατάστασις πολιορκίας", ἀπόσπασμα μὲ τὸν Μισὲλ Μπουκέ. "Οἱ δίκαιοι" ἀπόσπασμα μὲ τοὺς Μαρία Καζαρὲς καὶ Σέρζ. Ρεζιανί. "Ἡ παρεξήγηση" μὲ τοὺς Μαρία Καζαρὲς καὶ Ντομινὶκ Μπλανσάρ. "Συλλογὴ συγγραφέων τοῦ 20οῦ αἰώνα". Στρ. 33, "Φίλιπς" A. 76.723 D. 25.

ΜΠΕΡΤΟΛΤ ΜΠΡΕΧΤ - ΚΟΥΡΤ ΒΕΙΛ : "Ἀκμὴ καὶ παρακμὴ τῆς πόλης Μαχαγκούνυ". Τραγούδι Λόττε Λένυα. Χορωδία τῆς Βορειογερμανικῆς Ραδιοφωνίας. Διευθυντὴς Μάξ Τάρν. Διευθυντὴς ὀρχήστρας καὶ χορωδίας Βίλελμ Μπρύκνερ Ρυγκεβέργκ. Στρ. 33, "Φίλιπς", 9418-9419-9420 A. 30.

ΜΠΕΡΤΟΛΤ ΜΠΡΕΧΤ - ΚΟΥΡΤ ΒΕΙΛ : "Ἡ ὄπερα τῆς δεκάρας". Κείμενο Μπρέχτ, μουσικὴ Βέϊλ. Στρ. 33, "Φίλιπς", 9421-9422 A. 30.